

הבעייה מיספר אחת

ברצוני להגיב על הכתבה... טרמפ על הבודדים... (העולם הזה 1987). טוב מאד שהעניין הועלה...

תעמולה של שוחרריהשלום

בכתבה אודות סירטי לשט הפלסטינים (העולם הזה 1979), יש מיספר דברים שהייתי רוצה להעמיד על דיוקם...

אם זהו בכלל סרט-תעמולה — הרי זהו תעמולה של שוחרריהשלום בישראל, וכך הוא גם נתקבל עליידי הקהל...

פודיטי

לא קו של אשף

בשכם, או תנאי-החיים הקשים של הפר עצים הפלסטיניים בעמק-הירדן הם תוצאה של הכיבוש הישראלי...

עונה פודיטי, ברלין

על אמת ועובדות

אני מוצא לנכון להמציא מיספר תיקונים עובדתיים והבהרות, לנושא הכתבה שפורסמה (העולם הזה 1987).

אני יודע ששימוש בסופרלטיבים מפוץ צצים אופייני לסוג מסויים של כתיבה, בכל-זאת, איני מבין מדוע מיסמך רישמי וגלוי של מיפלגת-העבודה, המודיע לי כי הצעתי טובה מהאחרות ומוסר בידי את הביטוח, מכונה בשם מיסמך המטיל, חשד נורא.

הצ'קים, הנוראים שולמו מתוך חשבון משותף בבנק שלי ושל אשתי, שטרחה לכתוב את מיכתב-ההשמצה ואשר עימה נמצאתי או בהליכי-גירושין, עובדה זו היתה ידועה לכתבכם, ומשום-מה הושג משה, כנראה כדי להצדיק את, התחשך הנורא, שהרי שום, משחך מצוי לא יעביר למשחך צ'קים על שמו המפורש, ועוד מחשבון משותף עם אשה שעמיה הוא נמצא בתהליכי נט.

מעולם לא אמרתי לכתבכם כי, נתתי להם (לחברי) את הצ'קים כאשר הם נתנו לי את ההלוואות כצ'קים דחויים. זהו שקר מוחלט, שבא כנראה לגשר בין ההלוואות שקיבלתי זמן רב לפני קבלת הביטוח, לבין חזרת הלוואה (יותר נכון חלק ממנה) יותר מהודש לאחר-מכן. זאת ניתן להוכיח בקלות על-ידי בדיקת מיספרי הצ'קים שלפני ואחרי.

הצ'קים ניתנו ימים מיספר לפני פר-עונם, ל-3,774, תוך לקיחת טווח-ביטחון לכיסויים, ומכיוון שקיבלתי כסף מוקדם (המשך בעמוד 10)

ברצוני לציין שבעיית הבודדות אינה רק נחלתם של בנות-רוג החסרות בני-רוג ולהיפך, אלא גם של סתם זוגות שמחפשים להשתייך, והדבר אינו חדש, בייחוד כיום, בחברה המודרנית התעשייתית העיי

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, מלפון 03-243386. תאריך: 136. מען מברקי: עוג'פרים. מזרמם כ"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בן-אבינדר. הפצה: "גד" בע"מ. גלופות: "צינגונרפיה כספי בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

ומחנות לחוכא ואיטלולא. שריהפנים העדיף לשותק. הוא טמן ראשו, אולי ברשימות פסולי-החיתון, נגד כאילו לא פורסמו הדברים מעולם. וזהו כמובן זכותו. אבל כשיקום הד"ר יוסף בורג בפעם הבאה לתבוע את עלבין היהדות ומוסרה, ראוי שיימצא מי שיתרס כנגדו: טול קורה מבין עיניך!

מדוי שנה, כשאנו עורכים את סיכומי מאורעות השנה, נמצא קורא הטורח לסכם למעגנו בצורה סטטיסטית גם את העולם הזה, כפי שהשתקף בשנה שחלפה. בש"נים האחרונות נטל על עצמו את המשימה הקורא הוותיק דני גספר, מנתניה. הנה הסיכום המאלף שערך על העולם הזה בי שנת תשל"ה:

בשנתו ה-39 של העולם הזה ראו אור 50 גיליונות, שסופרו על-פי הסיפורה השוטף מגיליון 1933 ועד 1982 — כך מפואר המכיל 2196 עמודים, לעומת 1784 עמודים שהכילו גיליונות השנה הקודמת. וזהו תוספת של 412 עמודים — או כי 23% במיספר עמודי העולם הזה בתשל"ה. קורא מתמיד ונאמן של העולם הזה, אשר התמיד ורכש את העתון מדי-שבוע באחד מדוכני העתונים הוציא — או השקיע, בי-התאם להשקפה — סכום של — 223. ל"י ברכישתם, לעומת 151.25 ל"י שהוציא על רכישת כל גיליונות העולם הזה שיצאו לאור בתשל"ד — תוספת של 71.75 ל"י. הכרך השנתי ה-39 במיספר מכיל 4431 תמונות — מיספר מרשים ביותר — לעומת 4043 צילומים שהתפרסמו בשנה הקודמת. וזהו תוספת של 388 צילומים, אבל מיספר המודעות היה מרשים עוד יותר. בתשל"ה התפרסמו בהעולם הזה 1238 מודעות, לי-עומת 584 בכרך הקודם. וזהו תוספת של 654 מודעות מירסומת. למעלה מ-100%.

ואם נציץ לשאר תוכנו של הכרך ה"מאלף שהוציאה המערכת בשנת תשל"ה נמצא, לדוגמה, כי במדור מיכתבים פור-סמו בשנה האחרונה 652, כאשר אל 72 מהם מצורפות תמונות תובתיהם, לעומת 703 מיכתבים עם 44 תמונות כותבים בי-תשל"ד — נסיגה במיספר המיכתבים, מול גידול במיספר תמונות-ההכותבים. מדור תשקיף, למשל, הכיל בשנת תש"ל-ה 643 ידיעות לעומת 587 ידיעות בשנה הקודמת. במדור אנשים, סיפורים וקוריוזים על אנשים חשובים ופחות חשובים, ראו אור 1054 סיפורים לעומת 809 בשנה ה"38. לעומת זאת, במדור במדינה, ניכתה נסיגה קטנה: 344 סיפורים, לעומת 355 בי-שנה הקודמת.

לסיכום, אמר הקורא גספר, אם נתבונן רק במיספרים היבשים, ניווכח שהמערכת צעדה צעד חשוב קדימה, לא כלישכן אם נעייין בתוכנו של הכרך ה-39. המשיכו בעבודתכם הפורייה. חזקו ואימצו, כשבירכת קוראים מלווה אתכם בדרככם. לנו לא נותר אלא להודות לקורא גספר, על מלאכת הסיכום מאירת-העיניים שעשה.

קיאא קי

שריהפנים מופקר, כידוע, גם על שמירת טהרת העם היהודי בישראל ומוסרו. הוא לא יתיר, רחמנא ליצלן, לרשום במירשם-התושבים כיהודי, מי שאמו היא ספקי-יהודיה. הוא לא יתיר להכניס לארץ מי שחשוד בפעילות של איזו כת-משיחית מסוקפת, אפילו אם הוא יהודי כשר להאדרין.

אבל כאשר מתגלית סירחה במישרדו שלו, שומר שריהפנים, משום מה, על שתיקה מופלאה, סיפור משעשע, סופר בו על דירת-

צנזור גרי נאה דורש — לא כל כך נאה מקיים

תענוגות ששכרה קבוצת פקידים בכירים בתל-אביב, כדי להתפרק בה מהמתח של עבודתם הממשלתית. בין השאר סופר שם על כך, שאחד מעבלי המפתחות הפרטיים של אותה דירה — שההילולות שנערכו בה הטרידו את מנוחת השכנים — היה לא אחר מאשר סמנכ"ל משרד הפנים לשיירות-יחידים ותפקידים מיוחדים, לוי גרי. בין תפקידיו המיוחדים מאוד של מר גרי, כלול גם התפקיד של הצנזור הראשי מטעם משרד-הפנים לסרטים ומי-חנות.

הסתבר, לפי הסיפור, כי האיש המופקר מטעם שריהפנים הדתי על שמירת המוסר בקרב צופי הקולנוע הישראליים, הוא בעל אמת-מיהה ליברליות יותר כאשר מדובר בחייו הפרטיים.

הסיפור עורר הדים וחיוכים. הוא זרק אור על הצביעות, ההתחסדות והעמדת הפנים על אלה המדברים גבוהה גבוהה על היגוד העם ושמירת טהר-מידותיו, שהם נאה דורשים אך לא כל כך נאה מקיימים.

ניתן היה לצפות שאחרי פירסום כזה, שהפך לשיחת-השבוע בכל המדינה, ית-עורר שריהפנים הדתי וימצא לנכון להגיב באחת משתי הדרכים: או שיפריך את הפירסום מעיקרו וינסה לתבוע את עלבונו של הצנזור, או שידאג להחליפו באדם שלא יהפוך את המוצעה-לביקורת-סרטים-

